

๑๒

ก ร ร ม

ข อ ง ค น ม า พ ร ะ

ความรู้เมื่อเกิดแก่คนพาล

ย่อมเป็นไปเพื่อความฉิบหายเท่านั้น

ความรู้นั้นย่อมยังปัญญาของเขาให้ตกไป

และฆ่าสุกกรรมของคนพาลเสีย

กรรมของคนฝ่าพระ

๑๐๕

การเดินทางไกลในสังสารวัฏ เพื่อเข้าไปสู่ฝั่งแห่งอมต-
มหานิพพาน ซึ่งเป็นที่สุดของการเดินทาง และเป็นที่สุดของ
การแสวงหานั่น จำเป็นจะต้องมีเสบียงคือบุญ เป็นเครื่อง
สนับสนุนเครื่องหล่อเลี้ยงให้เราได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย
บุญกุศลเป็นเรื่องสำคัญ ที่เราต้องสั่งสมเอาไว้ เมื่อได้เกิดมา
เป็นมนุษย์ ได้โอกาสในการสร้างบุญสร้างบารมี ก็จงอย่าปล่อยให้
โอกาสนี้ผ่านไปอย่างน่าเสียดาย เพราะบุญเท่านั้นเป็นที่พึ่ง
ของเรา ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า บุญจะสนับสนุนให้เราได้บรรลุ
จุดหมายปลายทางไปถึงที่สุดแห่งธรรม ดังนั้นให้รีบชวนชวายเป็น
บุญกุศลกัน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“ยาวเทว อนตฺถาย	มตฺต* พาลสฺส ชายติ
หนฺติ พาลสฺส สุกกํ	มฺหํ อสฺส วิปตยํ

ความรู้เมื่อเกิดแก่คนพาล ย่อมเป็นไปเพื่อความ
ฉิบหายเท่านั้น ความรู้นั้นย่อมยังปัญญาของเขาให้ตกไป
และฆ่าสุกกธรรมของคนพาลเสีย”

*อนตฺ ในพระไตรปิฎกใช้ มตฺต

กรรมของ คนฆ่าพระ

๑๐๖

ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ มีความจำเป็นต้องอาศัยปัจจัย ๔ มาหล่อเลี้ยงขั้นที่ ๕ หรือสังขารร่างกายของเรานี้ ทำให้เราต่างต้องดิ้นรนแสวงหาสิ่งต่างๆ ต้องเหน็ดเหนื่อยทนลำบากตรากตรำ เพื่อหาสิ่งเหล่านี้มาบำรุงหล่อเลี้ยงสังขารให้เป็นอยู่อย่างสุขสบาย ดังนั้นเมื่อเรามีชีวิตเกิดขึ้นมาแล้ว จำเป็นต้องแสวงหาอุปกรณ์ที่จะช่วยในการแสวงหาปัจจัย ๔ ให้เกิดขึ้นมาโดยง่ายสิ่งที่อำนวยความสะดวกตรงนี้เรารู้จักดีนั่นก็คือความรู้ และความสามารถ ผู้รู้ท่านเรียกว่า ศิลปะ

การมีศิลปะ คือความเป็นผู้ที่มีความแตกฉานในวิชาความรู้ต่างๆ แล้วสามารถนำเอาความรู้ความสามารถนั้นไปประกอบธุรกิจการงานเลี้ยงชีพได้ ศิลปะนี้มีคุณอนันต์ แต่ก็มีโทษมหันต์เช่นกัน สามารถพลิกผันชีวิตของผู้คนได้ ถ้ามีศิลปะควบคู่กับจิตใจที่ดีงาม มีความรู้คู่คุณธรรม ก็จะทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นได้มาก แต่ถ้าเป็นความรู้ที่เกิดขึ้นกับคนพาล ก็มีแต่จะนำความพินาศย่อยยับมาให้ทั้งแก่ตนเองและคนส่วนใหญ่

ธรรมดาของคนพาลมักจะแสวงหาความรู้เพื่อนำไปใช้ในทางที่ผิด ทำยที่สุดการกระทำของตนเองนั้น จะเป็นเหตุให้ตนต้องประสบกับความทุกข์ในปัจจุบันชาติ และยังคงเสวยผลกรรมในเวลาที่จะจากโลกนี้ไปแล้ว ดังนั้นศิลปะของคนพาล

กรรมของคนฝ่าพระ

๑๐๓

จึงเป็นเหมือนศิลปะอาบยาพิษ ดังเรื่องที่เกิดขึ้นมาแล้วในอดีต

*มีอยู่คราวหนึ่งที่พระมหาโมคคัลลานะ อัครสาวกเบื้องซ้าย ผู้เลิศด้วยฤทธิ์ พร้อมกับพระลักขณเถระ ลงจากภูเขาคิชฌกูฏ เพื่อไปบิณฑบาตโปรดสรรพสัตว์ ท่านมองไปรอบๆ แล้วทำอาการยิ้มน้อยๆ พระลักขณเถระสังเกตเห็นอาการของท่าน จึงถามสาเหตุของการยิ้มนั้น ก็ได้รับคำตอบว่า ให้ไปถามอีกครั้งในสำนักของพระพุทธองค์เถิด หลังจากบิณฑบาต พระเถระทั้งสองเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า พระลักขณเถระจึงถามเรื่องที่เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง พระมหาโมคคัลลานะจึงเล่าให้ฟัง โดยมีพระบรมศาสดาประทับนั่งเป็นสักขีพยานว่า

“ขณะที่ลงมาจากเขา ท่านได้เห็นเปรตตนหนึ่งมีอัตภาพใหญ่โตประมาณ ๓ คาวุต ถูกก้อนเหล็ก ๖ หมื่นอัน ที่มีไฟติดลุกโพล่ง ตกลงมากระหน่ำศีรษะของเปรตนั้น ก้อนเหล็กได้ทุบศีรษะของเปรตจนแตกกระจาย แล้วศีรษะที่แตกกระจายนั้นก็รวมกันขึ้นใหม่อีก แล้วก็ถูกก้อนทุบแตกกระจายไปอีก เปรตร้องโหยหวนด้วยความทุกข์ทรมานแสนสาหัส”

พระบรมศาสดาสดับถ้อยคำของพระเถระแล้ว จึงตรัสว่า

*มก. เล่ม ๔๑ หน้า ๒๓๙

กรรมของคนฝ่าพระ

๑๐๘

“ภิกษุทั้งหลาย เปรตตนนี้เราเห็นตั้งแต่ตรัสรู้ ครั้งเมื่อนั่งอยู่ที่โพธิมณฑล แต่เราไม่ได้บอกกับใคร เพราะถ้าเราบอกไปแล้ว ไม่มีใครเชื่อ ความไม่เชื่อนั้นจะเป็นกรรมติดตัวพวกเขาไป แต่วันนี้เราเป็นพยานของโมคคัลลานะ จึงบอกได้”

จะเห็นได้ว่า แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นพระบรมครูของพวกเราทั้งหลาย พระองค์ท่านจะตรัสอะไร ยังต้องใคร่ครวญให้รอบคอบก่อน เพราะอยากจะให้ถ้อยคำที่ตรัสออกไปเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ฟังภิกษุทั้งหลาย ทูลถามถึงบุพกรรมของเปรต พระองค์จึงตรัสเล่าให้ฟังว่า “ในอดีตกาล มีบุรุษเปลี่ยนคนหนึ่งเก่งมาก มีศิลปะในการติดก้อนกรวด สามารถที่จะใช้ก้อนกรวดติดไปที่ใดไม่ให้เป็นรูปอะไรก็ได้ จะเป็นช้าง ม้า ทำได้หมด ท่านใช้วิชานี้เลี้ยงชีพ โดยการติดก้อนกรวดให้เด็กๆ ดู แล้วก็ได้ของกินของใช้จากเด็กเหล่านั้น

มีอยู่วันหนึ่ง พระราชาเสด็จผ่านมาประทับใต้ต้นไทร เห็นเงาของใบไม้เป็นรูปต่างๆ กระทบพระวรกายของพระองค์ จึงถามว่าเป็นฝีมือของใคร เมื่อรู้ว่าเป็นฝีมือของบุรุษเปลี่ยน พระองค์ท่านเลยรับสั่งให้ไปส่งงานบางอย่างในพระราชวัง บุรุษเปลี่ยนผู้นั้นสนองพระราชโองการเป็นที่พอพระทัยมาก จึงได้รับพระราชทานทรัพย์สมบัติมากมาย

กรรมของ คนฆ่าพระ

๑๐๕

ใครก็ตามที่มีความรู้ความสามารถ แล้วนำไปใช้ได้เต็มที่ตามความต้องการของผู้บังคับบัญชา ซึ่งไม่ผิดศีลผิดธรรม ก็ย่อมนำแต่ความสุข ความสำเร็จมาสู่ตนเองและครอบครัว ในคราวนั้น มีผู้ชายคนหนึ่งเห็นบุรุษเปลี้ยได้ทรัพย์สินสมบัติมากมาย จึงคิดว่า คนง่อยเปลี้ยแต่อาศัยศิลปะติดก้อนกรวด ก็ประสบความสำเร็จในชีวิต แม้ตัวเราก็ควรจะเรียนไว้ จึงเข้าไปขอฝากตัวเป็นลูกศิษย์ ครั้งแรกบุรุษเปลี้ยเห็นว่า ชายหนุ่มคนนี้เป็นคนนิสัยไม่ดี ถ้าสอนศิลปะนี้ให้ไป ก็มีแต่จะทำความพินาศย่อยยับให้เกิดขึ้นกับตนเอง จึงห้ามเอาไว้ แต่ชายหนุ่มก็ไม่เลิกล้มความตั้งใจ เข้าไปปรนนิบัติรับใช้ ทำให้พอกพอใจจนบุรุษง่อยเปลี้ยรู้สึกสำนึกในบุญคุณ จึงตัดสินใจถ่ายทอดความรู้ทั้งหมดที่มีอยู่ให้ไป

เมื่อเรียนสำเร็จแล้ว บุรุษเปลี้ยถามลูกศิษย์ตนเองว่า “ท่านเรียนจบหลักสูตรแล้ว จะไปทำอะไรต่อล่ะ” ลูกศิษย์บอกว่า “ผมจะทดสอบความรู้ความสามารถดูเสียก่อน” อาจารย์ถามต่อว่า “เธอจะไปทำอย่างไร” “ผมจะติดแม่โคหรือมนุษย์ให้ตาย” อาจารย์เลยเตือนว่า “ถ้าเธอฆ่าแม่โค จะถูกปรับเสียเงิน ๑๐๐ กหาปณะ เมื่อฆ่ามนุษย์ จะถูกปรับ ๑,๐๐๐ กหาปณะ เธออย่านำศิลปะนี้ไปรังแกสัตว์เลย”

กรรมของคนฝ่าพระ

๑๑๐

ลูกศิษย์หนุ่มไม่ยอมเชื่อ แต่ก็คิดว่าจะฆ่าสัตว์ที่ไม่มีเจ้าของ ถึงจะไม่โดนปรับ เมื่อเดินไปพบพระปัจเจกพุทธเจ้าซึ่งกำลังเดินบิณฑบาต จึงคิดว่า พระสมณะรูปนี้ไม่มีพ่อไม่มีแม่เออละ เราจะทดสอบศีลปะกับพระสมณะรูปนี้แหละ จึงติดก้อนกรวด เล็งช่องหูเบื้องขวาของพระปัจเจกพุทธเจ้า ก้อนกรวดเข้าไปโดนช่องหูข้างขวา ทะลุออกช่องหูข้างซ้าย ทุกขเวทนาแสนสาหัสได้เกิดขึ้นกับท่าน พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านไม่สามารถเดินบิณฑบาตต่อไปได้ จึงเหาะกลับไปพักที่บรรณศาลา ในที่สุดก็ต้องปรินิพพาน เพราะการกระทำของชายหนุ่มคนนั้น

สาธุชนที่เคยใส่บาตร ไม่เห็นท่านออกมาบิณฑบาต จึงตามไปดูที่บรรณศาลา เห็นท่านปรินิพพานแล้ว ก็ร้องไห้คร่ำครวญช่วยกันนำร่างของท่านไปฌาปนกิจ ส่วนชายหนุ่มก็ไปดูผลงานของตนเอง จำพระปัจเจกพุทธเจ้าได้ จึงพูดด้วยความภูมิใจว่า นี่เป็นฝีมือของตนเอง ไม่ได้ลำนึกในบาปกรรมที่ตนเองก่อไว้เลย ชาวบ้านรู้เข้า จึงพากันรุมประชาทัณฑ์จนสิ้นชีวิต หลังจากตายไป เขาตกนรกหมกไหม้ยาวนาน ถูกไฟนรกเผาผลาญอยู่ในอเวจีมหานรก จนกระทั่งแผ่นดินสูงขึ้นโยชน์หนึ่ง จึงพ้นจากนรก แต่ยังมีเศษกรรมเหลืออยู่ จึงไปเกิดเป็นเปรตที่ถูกค้อนเพลิงทุบหัว ได้รับทุกข์ทรมานอยู่ที่ยอดเขาคิชฌกูฏ

กรรมของคนฝ่าพระ

๑๑๑

เราจะเห็นว่า คนพาลเมื่อมีความรู้ ก็เป็นความรู้ที่อาบยาพิษ เป็นอันตรายทั้งต่อตนเองและคนรอบข้าง ดังนั้นความรู้ความสามารถต้องคู่กับคุณธรรมความดีที่เกิดขึ้นในใจ จึงจะช่วยไม่ให้ชีวิตตกต่ำ และเจริญรุ่งเรืองทั้งโลกนี้และโลกหน้า ความรู้ความสามารถ ศิลปวิทยาที่ศึกษามาดีแล้วย่อมนำความสุขมาให้ โดยเฉพาะการศึกษาศิลปะแห่งการหยุดนิ่ง ซึ่งเป็นศาสตร์ที่จะนำเราไปสู่ความบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ เป็นความรู้ที่น่าศึกษามากทีเดียว

พระบรมศาสดาเมื่อศึกษาความรู้ทางโลกจนจบ ๑๔ สาขาแล้ว ยังมองไม่เห็นว่าจะมีศาสตร์ไหนที่เป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์ หลุดพ้นพระองค์ทรงเห็นด้วยปัญญาที่สั่งสมมาข้ามภพข้ามชาติว่าการออกบวชเพื่อแสวงหาโมกขธรรม ทำให้ให้หยุดนิ่งนี้แหละจะเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งมวล จึงละทิ้งความรู้ทางโลก หันมาศึกษาความรู้ทางธรรม ศึกษาศาสตร์แห่งการทำใจหยุดนิ่งจากครูบาอาจารย์ต่างๆ ใช้เวลานานถึง ๖ ปี ในที่สุดพระองค์ก็ได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นศาสดาเอกของโลกและจักรวาล

พวกเราทุกคนก็เช่นเดียวกัน ควรหาโอกาสมาศึกษาศิลปะแห่งการทำใจให้หยุดนิ่ง ซึ่งเป็นศาสตร์แห่งชีวิต จะได้พบ

กรรมของการฆ่าพระ

๑๑๒

ความสุขที่แท้จริงภายใน เพราะการทำใจหยุดนิ่งให้ถูกส่วนที่
ศูนย์กลางกาย เป็นสุดยอดของศิลปะทั้งปวง ดังนั้นให้ทุกท่าน
ได้ใส่ใจกับศิลปะแห่งการเข้าถึงธรรมนี้ให้ดี ด้วยการหมั่นฝึกใจ
ให้หยุดนิ่งในทุกอิริยาบถ ให้เข้าถึงพระธรรมกายกันได้ทุกคน

